

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

X. Spiritus adjuvat infirmitatem nostram. Nam quid oremus, sicut oportet, nescimus. Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.
Rom. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

quantum illi respondere reuearis. si ille demittere se uoluit pro bono tuo toties se appellando filium hominis, & tu illum exalta altissima uoce in clamando DEI Filium: Tu es Christus filius DEI uiri, qui in hunc mundum uenisti. O quam grata illi erit talis confessio! fac eam intra te ipsum, cum in sanctissimo Sacramento corde illum recipis, fac eam, cum illum ueneraris

X.

Spiritus adiuuat infirmitatem nostram. Nam quid oremus, sicut oportet, nescimus. Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Rom. 8.

Considera, hominem principio statim à peccato suo quatuor accepisse plagas, easque omnes oppido fatales. Prima fuit in parte intellectuali, quæ lesa est. I. per oblivionem circa præterita, unde memoriâ excidunt beneficia à DEO recepta, promissiones factæ sanctis, comminationes inentata sceleratis, atque adeo ipsa ingratitude, quam inde à primis annis aduersus illum usurpare non dubitauimus. II. per inconsiderantiam circa presentia, quæ facit, ut non possimus uera bona discernere à falsis. III. per imprudentiam circa futura, quæ causa est, ut neque prospiciamus mala nobis imminencia, nec malis provideamus. Altera plaga fuit in Voluntate, quæ induci non potest, ut amplectatur uera bona, quæ cognouit, & falsa aspernetur. Tertia fuit in concupiscibili, quæ semper repugnat

dominio rationis, ut uilissimis uitis in prædam cedat. Quarta in Irascibili, quæ refugit opera uirtutum, pro ut illa habent aliquid austeri uel ardui, ut adeo ex his plagis homo contraxerit quatuor infirmitates gravissimas, scilicet Ignorantiæ, Malitiæ, Concupiscentiæ & Debilitatis, quæ, quoties homo peccat, horribiliter recrudescunt, nec perfecte sanantur, etiam cum immunis est à peccato. & hoc tamen non est summum malorum. summum est, quòd nesciat agere cum medico. quia solus DEUS iuare illum potest, & tamen agere cum DEO nescit, recurrere ad DEUM, commendare se DEO, uerbo nescit orare. Hec ignorantia, si rite ponderemus, Infirmitas nostra est maxime deploranda, & ad hanc tollendam datus imprimis est Spiritus Domini, hoc est, Spiritus sanctus, de quo hoc loco Apostolus loquitur, cum
ait :

Lanna
Seon
VII

ait: *Spiritus adjuvat infirmitatem nostram*, & ut constat, hanc infirmitatem non esse aliam, quam illam lucuosam ignorantiam, de qua sermo nobis est, mox adiungit: *nam quid oremus, scire oportet, nescimus*. Utinam post longa orationis spatia ad hanc usque horam demum didiceris orare, si nondum didicisti: ecce quis iurare te debeat: *Spiritus adjuvat infirmitatem nostram*.

2. Considera in quo maxime consistat hæc ignorantia orandi. consistit in duobus. primò nescimus, quid petendum à DEO: *Quid oremus*, deinde nescimus modum petendi: *sicut oportet*, quia licet in genere sciamus; in particulari nescimus. scimus generatim *quid oremus*, quia Christus id docuit mirificâ illâ oratione Dominicâ, sed in particulari nescimus. I. scimus in omni re primò spectandum finem ultimum, qui est DEUS, ipsius bonum, seu gloriam, tum nostrum, seu beatitudinem postulando. sed nescimus in particulari, quia quod ad ipsius gloriam attinet, quam verbis illis petimus: *sanctificetur nomen tuum*, nescimus, quæ sit illa gloria, quam nunc malit. Credemus illam gloriam velle ab aliis, & velle potius à nobis, credemus illam velle à nobis, & eâ velle potius ab aliis. *Numquid tu adificabis mihi domum ad habitandum?* 2. Reg. 7. v. 5. & quoad beatitudinem nostram, quam verbis illis petimus: *adveniat regnum tuum*, nescimus, quando expediat illâ dari nobis. Putabimus expedire nobis, ut vivamus, & expediat nobis mori. Putabimus expedire,

ut moriamur, & expedit nobis *Quid eliga, ignoro*, *Coarctor animi* Sc. Philipp. 1. v. 23. II. Scimus generatim, petito sine, & quomodo, & media postulemus à DEO, conducunt ad finem, vel dicitur modum meriti, uti sit adimplendus sanctissimam voluntatem, & directè per modum auxilii, ministrando necessaria tum corporis tum animæ sustinenda. scimus in particulari: quia quomodo implerem voluntatis, *fructus tua*, nos semper tam enucleamus, quæ sit ejus voluntas, quam bis vult impleri. Existimabimus tamen à nobis, ut nos impendamus, & ille vult, ut nos applicemus temptationi. existimabimus petitis, ut nos impendamus Coarctationi: *Est via, quæ videtur iusta*; *novissima autem ejus ducit ad mortem*. Prover. 14. v. 22. & provisionem eorum, quæ vitiosa sunt, *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie* Sc. nescimus in particulari, quæ sit mensura panis quotidiani, quæ nobis conveniat tam corpus quam quoad animam. Putabimus melius nobis esse pati penuriam, & fortè melius est abundare, & melius esse abundare, & melius est penuriam pati. *Quid esse est homini majora se quaerere, quod conducatur sibi in via numero dierum peregrinationis sue?* 7. v. 1. III. Scimus generatim petitis mediis à DEO, quæ proficiunt

venerationem ultimi finis, pariter
 petendum, ut tollat obstacula, quae nos
 impediunt. eorum tria sunt genera;
 Peccata, Tentationes, Adversitates.
 Peccata ipsi fini recta opponuntur;
 Tentationes & Adversitates mediis,
 illa quidem praecipuis, istae vero mi-
 nis principalibus. tum vero nihil praeter
 nos scimus in particulari, quia quan-
 tum ad peccata, de quibus dicimus:
Dimitte nobis debita nostra, verum e-
 quidem est, his absolute DEUM no-
 strum nobis tolli, sed nescimus sigilla-
 tum, quae praeter aliis illum tollant, quae
 magis sint plangenda, quae magis sub-
 jicienda confessioni. *Delicta quis in-
 telligit?* Pl. 18. v. 13. Quantum ad
 tentationes, de quibus dicimus: *Et ne
 nos inducas in tentationem*, verum est,
 istis esse propositum nos abstrahere ab
 implenda voluntate Divina: sed ne-
 scimus, quae sint nobis nocivae: dum al-
 iae possunt esse utiles. *Sufficit tibi gra-
 tiam mea: nam virtus in infirmitate per-
 ficitur.* 2. Cor. 12. v. 9. Et quantum
 ad adversitates, de quibus dicimus: *Libe-
 ra nos a malo*. verum est, quod ista spo-
 liant nos velint istis bonis, quae ad su-
 stentandam vitam tam corporis quam
 animae sunt opportuna: sed nescimus,
 quae sint nobis detrimento, dum alia e-
 conterario possunt esse lucro. *Vos cog-
 novistis de me malum, sed DEUS vertit
 illud in bonum.* Gen. 50. v. 20. Unde
 videt nos licet toties & tam bene insti-
 tutos a Christo ad orandum, nescire
 tamen in particulari, quid oporteat pe-
 tere: *Quid oremus, nescimus.* Vix
 generatim scimus: adeo spissa sunt te-

nebra, quibus involvimur. *Viro,
 cuius abscondita est via, & circumdedit
 eum DEUS tenebris.* Job. 3. v. 23.
 Et id, quod diximus de substantia pe-
 tendorum, etiam intelligendum est de
 modo: *sicut oportet*, quia id scimus
 universim: cum hoc saltem dixerit Ja-
 cobus, ut, *quis postulat, postulet in fide
 nihil habitans.* Jac. 1. v. 6. sed nescimus
 in particulari, cum non omnino nobis
 constet, utram nobis infirmitas illa fides,
 quae requiritur, illa reverentia, illa re-
 signatio, tanta est pravitas nostri cor-
 dis. *Pravum est cor hominis, & inscru-
 tabile, & quis cognoscit illud?* Jer. 17. 9.
 Quis igitur adjuvabit infirmitatem tuam,
 ut ores *quid oportet, & sicut oportet*: jam
 audisti: *Spiritus Domini, Spiritus ad-
 juvat infirmitatem nostram.*

3. Considera, quae sit causa, cur
 Christus, dum orandi formam dare
 nobis voluit adeo perfectam, non de-
 scenderit tamen ad preces particula-
 res, sed, ut diximus, in genera-
 libus se continuerit. Causa fuit, quia
 orandi formam relinquere voluit om-
 nibus communem. & hoc posito,
 uti cernere potuisti, excogitari nequit
 alia quoad petitiones tam recta, quoad
 dispositionem tam ordinata. Ceterum
 ipse fuit protestatus, postquam in cae-
 lum ascenderit, inde in nomine suo
 descensurum, qui omnia suggerat a
 se nondum manifestata. & hunc esse
 oportebat Spiritum sanctum. *Hac
 locutus sum vobis apud vos manens.
 Paraclitus autem Spiritus sanctus, quem
 mittet Pater in nomine meo, ille vos do-
 cebit omnia.* Jo. 14. ut adeo Spiritus
 san-

Mm

san-

sanctus hoc præcipue sine in nos descenderet, nempe ad complenda pulcherrima, quæ Christus nobis dedit, documenta. Ita Christus ipse voluit, ut ostenderet ad adjuvandam ignorantiam nostram in orando, quæ est illa tam gravis infirmitas infesta nobis, non sufficere qualemcunque sapientiã quantumvis sublimem: sed opus esse amore: *spiritus adjuvat infirmitatem nostram*. præterquam quod Christus mundo sit datus à Patre quasi Magister, ut universali disciplinã omnes erudiret. *Dedi eum præceptorem gentibus.*

Isa. 55. v. 4. Spiritus sanctus facit vobis impetratus à Christo quasi beneficia grandes. *Suggeret vobis omnia, quæ dixerit vobis.* Jo. 14. unde spiritus sancti munus est non tantum illiusmodi capacitati singulorum, sed & generati. Porro ne animus nimia mole opprimatur, fatius erit hic facere præsentis meditationi. *Secundum dicemus, quis sit modus, quem adjuvat Spiritus sanctus, ut in oratione adjuvet, & reliqua exponemus.*

XI.

Sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Rom. 8. c.

Considera, ut interruptam resumamus meditationem, quis sit modus, quem tenet Spiritus sanctus, cum ad orandum nos adjuvat. Adjuvat nos ope suã speciali, quam nobis præstat tam quoad substantiam orationis, quàm quoad modum illius. Quoad substantiam adjuvat nos dando quosdam vehementissimos impulsus ad ea sigillatim desideranda, quæ revera nobis conducunt. Et quoad modum adjuvat nos infundendo nobis illam fidem, quæ requiritur in postulando, illam reverentiam, illam resignationem, & illos ceteros affectus, quos facilius experiri quàm exprimere quisque potest. Unde dicitur: *Ipse spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.* *Postulat ad substantiam spectat,*

Gemitibus ad modum. Ne mireris quod dicatur: *Postulat*, dum postulare nos facit. numquid etiam cis eum locutum in Prophetis, in Martyribus, in Scriptoribus sacris, in Martyribus ista hoc dicitis? nempe quia Spiritus sanctus fecit eos loqui. *Non vos estis, qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis*, hoc est, qui loqui facit. porro sicut ipse loqui dicitur, quia facit loqui, ita & postulare dicitur, quia facit postulare. Idcirco est illa differentiam illam, quæ fuit inter Prophetas, Præcones sacros, Martyres, cum solum ex se ipsis loquebantur, & cum loquebantur quasi animati à Spiritu sancto, etiam omnino intercederent inter eos, qui pariter ex se orant quod modo exanimi, & eos, quibus